

BIRGITTA SEGERBLOM

100
samtal
med
Claes

Birgitta Segerblom

100 samtal med Claes

BIRGITTA SEGERBLOM

**100
samtal
med
Claes**

OM LIVET EFTER DÖDEN OCH
OM ATT VARA MÄNNISKA

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-88097-25-5

© Birgitta Segerblom, 2015

Allt mångfaldigande av innehållet i denna bok, helt eller delvis, utan medgivande av Birgitta Segerblom är förbjudet enligt lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk. Förbudet gäller varje form av mångfaldigande, så som tryckning, kopiering, delande etc.

Grafisk form: Lilla blå tornet
www.lillablatornet.se

Vektorgrafik, omslag: Matton Images

Tryck: ScandBook AB, Falun 2015
www.scandbook.se

Jag berättar en bit i taget om olika saker och du kommer att se att alltförersom vårt samtal fortskrider så kommer jag tillbaka till de olika ämnena gång på gång. Oftast återkommer jag med samma ämne och fogar bit för bit så att det till slut blir en större berättelse.

Tro inte att jag vet allt och har all kunskap om allting bara för att jag har lämnat det fysiska och gått in i det jag kallar det större livet. Inte ens om jag visste, skulle det vara möjligt för mig att förmedla en så allomfattande information så att alla frågor kunde besvaras och allt förstås in i minsta detalj.

Min berättelse till dig är ett fragment av en större verklighet, endast en skärva som kan spegla något av det som finns bortom och utanför det fysiska livets gränser.

Min önskan är att dela hopp och tröst.

Vi är alla i detta tillsammans. Ingen behöver vara rädd.

(ur Andra samtalet)

Man är ju inte mer än människa! säger jag.
Det gamla uttrycket, svarar Claes och fortsätter,
*Jo, det vill jag nog påstå! Det är det som är
hela upplägget för våra samtal.*
Man är mer än människa!
Då blir det att tänka om, säger jag.
Just det! säger Claes.

Tio blir bra! Jag sover ju inte längre på nätterna.

Jag mer anar ett leende än ser det. Strax före överenskommen tid sitter jag där och väntar. Än en gång tänker jag på det som var upptakten till det något oväntade möte som nu skulle komma.

Det var så här det började.

Det plötsliga ljuset skär rakt in över ansiktet. Jag vaknar, tittar på klockan som nu är strax före halv tre. Jag lyssnar ut i hallen men det hörs inte ett ljud. Lampan i taket lyser ljust och klart. Jag suckar och går upp igen för att släcka, provar på och av några gånger på ljusknappen för att känna om kontakten glappar. På och av. Inga glapp som jag kan känna. Av. Går sedan och försöker somna trots en irritation över den störda nattsömnen. Fortfarande några timmar kvar innan förberedelserna för kommande dag.

Flera nätter de senaste veckorna har lampan i hallen tänts vid olika tillfällen under natten, ibland två till tre gånger. Inte varje natt utan då och då. Svårt att begripa, men irriterande. Somnar så om.

Alla morgnar i veckan ska tåget passas, som senare anknyter till bussen som går varannan timme. Långa resor och inget utrymme för improvisationer. Speciellt inte vad gäller morgonrutinerna. Det går i de flesta fall bra och ena dagen följer den andra.

Tittar på den stora klockan i hallen. Fortfarande gott om tid. Efter en stund får jag en känsla av att tiden går ovanligt långsamt och kollar tiden igen men nu på mobilen. Jäklar också! Tjugo minuters skillnad!

Klockan i hallen går men har sedan jag gick upp dragit sig så att den nu

ligger tjugominuter efter. Förstår inte vad som hänt men mitt fokus är tåget och bussen. Stress och iväg med hjärtat i halsgropen.

När jag kommer tillbaka samma kväll går klockan som vanligt igen och inga skillnader mellan den, telefonklockan eller armbandsuret. Konstigt.

Så fortsätter det. Inte regelbundet utan då och då. Jag provar med batteribyte men det gör ingen skillnad. Ibland går klockan i hallen efter men också rejält före. Några gånger har den stannat helt och står i ett dygn för att sedan börja gå igen som om inget hänt. Provar med nyinköpta batteriet och kollar att inga glapp finns.

En dag tappar jag helt tålmodet med tända lampor om nätterna och en klocka som ingen tågresenär i världen kan rätta sig efter. Stoppar in klockan i städskåpet tillsammans med de glödlampor jag nu skruvat ur taklampan i hallen.

Lugna nätter följer. I den tidlösa skymning som nu råder i hallen kan jag vid ett par tillfällen se Claes stå lutad mot dörrposten in till mitt arbetsrum i ett par khakibyxor och t-tröja. Claes säger inget. Jag säger inte heller något. Därför går. En vecka.

Tre gånger samma natt drömmer jag att Claes pratar med mig. Intrycket är så starkt att jag vaknar varje gång. Den natten visar sig vara tvåårsdagen efter Claes bortgång.

Nu när vi har den här kontakten med varandra och är var och en på vardera sidan om livet, skulle jag kunna berätta för dig hur det är och vad som hände med mig efter olyckan.

Om livet efter döden.

Jag lyssnar och försöker ta till mig vad han säger.

Som om vi bara satt i soffan och talade om livet.

Jag sa inte ja så där på en gång. Det var något som behövde sjunka in och få tid. Jag visste inte riktigt vad det var jag behövde fundera över och kunde inte heller förutse hur det skulle kunna vara eller vad det innebar.

Någonstans begrep jag att det skulle innebära saker och kanske till och med bli lite jobbigt. Det tog en vecka innan jag sa ja.

Ja, vi gör det förstås. Var ska vi träffas?

När jag ställt frågan hörde jag hur dum den lät. Inte så lätt att veta hur man formulerar en träff som berör både den fysiska verkligheten och den bortom.

Där du är fungerar bra för mig.

Jag tyckte jag uppfattade ett leende. Ren tur att han inte föreslog något annat.

Exakt klockan tio var han där. Vi hälsade och bekräftade varandras närvaro. Du ville träffas och prata om livet och döden och om att vara människa..

Ja, jag tänkte berätta om vad som hände mig.

Med ens är jag tillbaka i tankarna i det kaos, inre och yttre, där livet tog en annan vändning.

Medan jag levde, hade jag själv frågor om vad som händer när man dör. Om det över huvud taget finns ett liv efter döden och efter att det fysiska livet tagit slut.

Det undrar vi väl alla över. Jag minns känslan av ett ingenting, en total tomhet i den chock som omgav oss alla vid Claes olycka.

Nu när vi är en på vardera sidan, så kan jag berätta hur det var för mig.

Han får det att låta självklart och fullständigt naturligt.

Jag vill gärna veta, säger jag och håller i pennan med papperet intill för att kunna skriva ner det han säger.

Jag vill kunna gå tillbaka efteråt och läsa vad han sagt och hur han formulerat sig. När jag långt tillbaka i tiden försökte lära mig stenografera upptäckte jag att jag kunde skriva vanlig text väldigt fort. Det skulle senare visa sig behövas.

Jag lyssnar, säger jag och väntar i de ögonblick av tystnad som sedan följer.

FÖRSTA SAMTALET

Man har många frågor medan man lever som handlar om livet och döden. Hur det är att vara människa. Om det finns ett liv efter den fysiska döden. Man kan ju skjuta det ifrån sig men någonstans finns ju alltid frågan där. Nu när vi faktiskt har varandra, en på vardera sidan om livet, kan man säga, skulle det vara möjligt att få några svar. Den vanligaste frågan jag vet att jag tänkte på när jag levde mitt liv på jorden var ”Vad händer när man dör?”

För min del kan jag nu berätta vad som hände med mig.

Det kan variera från person till person, vill jag säga på en gång, beroende på sättet man dör på och också på hur ens livsfrågor har sett ut. Vem man är som person.

I mitt fall var det som att bli träffad av blixten. Allt bara försvann. Jag hann inte tänka eller känna något. Från att vara helt nöjd och må bra flyttades jag till ingenting.

Jag har inte heller någon uppfattning om, om man nu skulle kunna mäta detta i tid, den tid jag inte var medveten om något, tills att jag faktiskt blev medveten om att jag var, att jag fanns .

Det första jag såg, eller man kan säga förnam, var ett slags stödande ljus omkring mig. Det går inte att beskriva på något annat sätt och liknar inget jag tidigare varit med om. Ett slags stödande ljus, som genom sin närvaro också förmedlade något, som gjorde mig helt lugn. Jag såg inga människor eller gestalter eller nära och kära, som man talar om, utan var bara i detta stödande ljus.

Helt nöjd, helt utan smärta och obehag. Inget går att sätta i jämförelse med någon tid. Det var mer som om jag laddades, eller lagades kanske är mer riktigt. Som om alla delar av mig vävdes ihop, som en energiväv.

Behaglig känsla.

Så småningom kände jag mig mer och mer hel. Jag hade en kropp. Jag kände

hur det strömmade fram och tillbaka. Under hela tiden denna laddning av min kropp ägde rum, kände jag mig så tillfreds och bara upplevde varje impuls, varje strömning som blev tätare och tätare.

Ingen ljustunnel för dig alltså?

Nej, inte på det viset. Inte just då.

Inga välkomnande av de som gått före dig?

Inte det heller i det här skedet.

Som jag sa från början kan det skilja en hel del beroende på sättet man dör på och på personligheten. I mitt fall lagades och helades min kropp först av allt.

Tack Claes!

Den första frågan var om livet går vidare efter den fysiska döden?

Svaret ger Claes direkt i den första kontakten.

Ja, det gör det.

Själv har jag alltid trott att livet fortsätter om än i en annan form. Det är ju svårt att veta hur och vad det innebär förrän man står där själv. Det enda vi vet är att livet är ändligt och att dödligheten är hundra procent.

Inte som ett misslyckande utan som en design.

Livet går vidare i något som Claes kommer att kalla "livet i sig" eller "det större livet". För mig ställde det en del föreställningar på huvudet, medan andra föll på plats.

Nästa kväll är jag åter på plats vid samma tid med papper och penna. Jag är förväntansfull och ser fram emot att fortsätta. Claes kommer på utsatt tid.

Godkväll, söta svärmor! Den hälsning Claes alltid använt till mig både i det fysiska livet och nu även i livet bortom.

Hej Claes! Det här känns spännande. Igår talade du om vad som hände dig. Var vi klara med det? Vad som händer när man dör?

Nej, det var bara början. Som du minns nämnde jag att det var beroende av hur man dör men också av personligheten.

ANDRA SAMTALET

I de fall, som mitt till exempel, när döden är snabb, våldsam och oväntad, blir det mycket som energimässigt ska helas. Det blir som en energiexplosion, där effekten blir stor och där det tar olika lång tid att hela de olika skikten.

Jag kan förstå att det måste skilja sig från den som till exempel dör av ålderdomssvagheter.

När dödsstunden kommer för den som "bara" har sin tid inne utan överraskningsmoment, där personen ifråga på grund av ålder fått möjlighet att förbereda sig på att lämna det fysiska livet, blir det ingen större dramatik. Ett moment förekommer här, som inte fanns vad gäller mig. Det är att släppa taget och faktiskt ge sig iväg. Att avstå från motstånd och att känslomässigt hålla kvar det kända. Det är det svåraste momentet. Å andra sidan kan man i perioder innan ha gått fram och tillbaka.

Fram och tillbaka? Hur menar du då?

Det är som att gå från rum till rum, där dörren är öppen och man passerar in och ut, mellan de båda, för att bekanta sig lite. I detta fall som att gå från ett fysiskt rum till ett icke fysiskt rum. Precis som också sker under graviditeten. Där går man också in och ut i fostret, speciellt de sista månaderna innan man väljer att bosätta sig i den fysiska kroppen. För många gamla, som dör fridfullt och med ro, finns också det jag nämnde tidigare. Här kommer våra nära och kära eller våra vägvisare oss till mötes, om vi levtt ett liv där vi haft kontakt med vår andliga sida.

När detta händer finns ingen rädsla, inget motstånd utan bara en djup befrielse och ett, kan man säga, saligt tillstånd. Ett lyckotillstånd.

Ibland har vi väl alla känt att vi längtar hem fast vi inte vet vad det är eller vad "hem" är uttryck för. Dödstillfället i en väntad och önskad övergång har bara goda, bra känslor av befrielse och känslan av att antligen komma till det vi menar med hem.

Nu har du berättat lite om två olika sorters dödsfall och bortgång. Dels det du varit med om "det oväntade" och sedan den bortgång som är mer väntad där man har åldern inne.

Eller "hemgång" kanske man kan säga, säger Claes med det där leendet som jag uppfattar men inte kan se.

Det var roligt sagt! säger jag och ler även jag.

Jag berättar en bit i taget om olika saker och du kommer att se att allteftersom vårt samtal fortskrider så kommer jag tillbaka till de olika ämnena gång på gång. Oftast återkommer jag med samma ämne och fogar bit för bit så att det till slut blir en större berättelse. Det är ju ändå så att det finns mycket att berätta och det jag förmedlar är bara en liten, liten del av allt som finns.

Tro inte att jag vet allt och har all kunskap om allting bara för att jag har lämnat det fysiska och gått in i det jag kallar "det större livet". Inte ens om jag visste, skulle det vara möjligt för mig att förmedla en så allomfattande information så att alla frågor kunde besvaras och allt förstås in i minsta detalj.

Min berättelse till dig är ett fragment av en större verklighet, endast en skärva som kan spegla något av det som finns bortom och utanför det fysiska livets gränser.

Min önskan är att dela hopp och tröst. Vi är alla i detta tillsammans. Ingen behöver vara rädd.

Du kommer alltså att berätta en bit i taget och på så sätt kan en tydligare bild träda fram? frågar jag för att förtydliga det han nu sa medan jag tänker på hur stort hela ämnet är och förstår att allt inte ska kunna avhandlas på några samtal mellan oss.

Att förmedla hopp och tröst är väl fantastiskt med tanke på att man kan vara väldigt rädd för döden.

Precis så blir våra samtal.

Tillbaka till det vi talade om, det vill säga olika sätt att förhålla sig till döden. Jag nämnde lite om den som har motstånd eller känner rädsla. Ibland kanske man håller borta tankar på döden medan man lever. Somliga gör allt för att besvärja och hittar på det ena eller andra för att komma undan.

Är det tankar på att man är dödlig eller själva den fysiska döden man vill komma undan.

I många fall är det nog båda. Man kan till exempel samla saker, makt och pengar i sådan grad att man till slut själv tror att det är en omöjlighet att lämna det fysiska livet. Man tror det gäller andra men inte en själv. Man blir så betydelsefull och inflytelserik och bunden till det fysiska, att man bortser från döden och försöker förhandla sig fri.

Man håller det ifrån sig på alla möjliga sätt.

Låter som något man känner igen, säger jag och tänker på hur närvarande döden är men att vi samtidigt inte låtsas om att den finns.

När sanningen till slut kommer nära och man tvingas inse att döden också gäller en själv, är man inte beredd.

Man har inte ägnat någon tid alls åt att förbereda sig eller på att försöka förstå vem man är, utan istället varit sysselsatt med att komma undan tanken på att livet är ändligt. Då är det lätt att gripas av panik och hålla sig kvar och vägra släppa taget.

Motståndet mot det oundvikliga skapar stor smärta.

Något att fundera över.

Ja, i tid helst!

Jag sitter som vanligt kvar en stund med mina anteckningar sedan Claes och jag avslutat kontakten. Det är nu jag kan läsa igenom det jag skrivit. Medan samtalet pågår har jag fullt upp att ta in annat och då är det inte orden jag minns. Det jag försöker bemästra är att inte tänka egna tankar för att inte aktivera mina mentala frekvenser, som kan lägga sig i eller störa det Claes vill överföra till mig. Sänder en tacksam tanke till alla år av zen-meditation där det inte fanns något att hänga upp tanken på, som i det man ofta kallar meditation som egentligen är guidade visualiseringar. Inom Zen används inte heller någon form av mantram, som är det ljud man uttalar eller har inom sig. I mina meditationsövningar har det varit alldeles tyst och tomt. Det vill säga när jag hade tränat tillräckligt länge på att styra tankarna.

Hela denna överföring känns lite svår innan jag kommer in i rutinerna. Jag tar upp det med Claes och ber att han ska säga till mig om han märker att jag på minsta sätt påverkar hans överföring till mig.

Tycker vi klarar oss riktig bra så här till en början. Vi ska ju hålla på och träna så det blir säkert bra.

Det blir säkert så bra det går, känner jag.

Läser det Claes pratat om idag om hur man i hög ålder går mellan de olika verkligheterna. Tänker på att jag faktiskt hört flera barnmorskor berätta om sina upplevelser om hur olika det är från barn till barn vid en födelse, innan själen är i den fysiska kroppen. Hur tydligt det märks. Precis som när man sitter vid en dödsbädd och ser den avlidne och att själen och personligheten inte längre är kvar i kroppen.

Jag har mött många som står frågande inför det som hänt, när döden kommer snabbt och oväntat. Jag har själv varit en av dem. Helst skulle man ju vilja att det fanns någon slags ordning, i alla fall kronologiskt, så att de äldsta dör

först. När det verkar vara en enda röra blir man förtvivlad över att inte förstå något. Den känslan har jag tagit del av från många. Kanske kommer det att verka mindre kaotiskt och rörigt när Claes förklarar från där han nu är, i det han kallar "livet i sig", i våra samtal.

Alla har vi olika bindningar till den fysiska tillvaron, både känslomässiga band och band till saker och handlingar.

Att inse att man måste lämna allt det man nu har är en svår utmaning. Att tänka sig att man ska skiljas från de som står en nära och de man inte kan tänka sig ett liv utan, minnen bundna i ting och allt som man håller av i sitt liv, det är tungt.

Vi behöver också försona oss med allt det som inte blev av och det som vi aldrig gjorde. Nästan värre.

Vi måste våga ge oss iväg mot något okänt lika nakna som vi kom in i det här livet. Alla som varit i situationer där döden varit påtagligt nära och utgången oviss, vet att viljan att förhandla är stark.

Claes berättar om livet efter döden och sin syn på att vara människa, och jag skriver. Vi började en vecka in i juli den sommaren. Natten då Claes kontaktade mig var tvåårsdagen efter hans olycka och snabba bortgång. Därefter behövde jag min betänketid för att försöka begripa vad det skulle innebära. Jag blev ju inte mycket klokare av att fundera på det. Kände jag ville höra honom berätta. När vi var klara med det hade det gått en vecka.

Varje kväll på min semester satt jag ute på min kolonilott utanför det lilla huset och skrev. En kvällslykta och ett parasoll redo att träffa Claes på utsatt tid. Han använde sig av en metod som jag efteråt kände var en stor avlastning för mig och som visade sig fungera. När vi hälsat på varandra och bekräftat den andres närvaro, började Claes samtalen genom att varje gång skicka mig en bild. Därefter var det min tur att kort beskriva bilden eller vad den väckte för tankar och känslor hos mig.

Bilden var i regel enkel och Claes hade den som startpunkt för våra samtal. Vi började på utsatt och överenskommen tid klockan 22.

Därefter började Claes tala om det han hade att säga och jag skrev febrilt. Allt gick mycket snabbt och jag hade liten kontroll på exakt vad som stod. När Claes hade kommit fram till det han ville säga var det som att dra åt en vattenkran och samtalet var slut. Det blev alltid tre till fyra A4-sidor, varken mer eller mindre. När jag tittade på klockan var den alltid 22.30. Man kan se att texten blir längre i de senare samtalen vilket förmodligen hade att göra med att jag fick upp farten i själva skrivandet.

Varje gång var det likadant. Jag läste sedan texten efteråt eftersom det under samtalet inte fanns något utrymme för detta eller för min egen reflektion. Varje kväll ett nytt tema, varje kväll en ny bild. Det var som att lägga ett pussel. Ibland en bit i ena kanten, ibland en bit som passade mer in i en tidigare läggning. Claes förklarade att han gör på det sättet för min skull.

När man berättar en historia som hänger ihop och det löper över viss tid finns hos hjärnan en vilja att i tanken producera fortsättningen på historien. Eftersom jag inte visste alls vad nästa del skulle innehålla blev jag också befriad från den här mentala aktiviteten och det går på så sätt lättare att hålla det berättade materialet rent från påverkan från den egna personligheten.

Du som läsare kommer att möta detta i ett av samtalen, där jag inte förrän efteråt i slutet blir lite misstänksam över hur vårt samtal varit. Det är något som är annorlunda. Claes visar mig då genom att låta mig uppleva den här typen av inblandning, där mina tankar färgar. Det blir det första samtalet varpå han gör som han brukar, där jag stiger åt sidan och han berättar sin version. Detta speciella samtal ligger längre fram men finns alltså i två upplagor.

Det betyder att vi hade ett mycket kort samtal i början, där jag helt enkelt somnade, men ett av de senare finns det två upplagor av. Det blir på så sätt ändå hundra samtal när vi är klara. När man läser de båda versionerna av det

samtalet, den ena som jag med min personlighet har färgat och det andra som är direkt från Claes, kan man känna att det är olika kvalitet i budskapet. Claes vill på så sätt visa att man ska göra sig bekant med tonen i det som skrivs, för det är skillnad även om den ibland är liten.

TREDJE SAMTALET

Idag vill jag gärna byta tankar om religion.

Religion används nästan slarvigt, ofta i betydelsen vara religiös, tro på Gud, men det blir ofta trångt i tolkningen. Jag har stött på det där det mest handlar om regler för vad man får och inte får tänka, tycka, tro, göra, för att nämna några verb.

Att vara religiös innefattar förstås en Gudstro. Sedan kan man lägga till massor av andra saker som har med tillåtelse och bestraffning att göra. Det hör till det fysiska livet och det människor tycker, tänker och reglerar utifrån den kultur man lever i.

Egentligen är det levnadsregler för den fysiska människan och har egentligen ingenting med vad en inre övertygelse säger, vad ett andligt liv innebär.

Här somnar jag mitt i texten. När jag vaknar till ber jag Claes att vi ska fortsätta samtalet om religion och andlighet imorgon.

God natt Claes!

God natt på dig! Själv sover jag inte på nätterna. Ses imorgon!

Det samtalet slutade snabbare än jag hade tänkt mig. Kändes nästan som att svimma mitt i och bara försvinna. Claes hade inga kommentarer alls kring det som hände, det var mest jag som tyckte det var förargligt. Snart blev det emellertid nästa kväll och vi fortsatte samtalet i ett nytt möte.

FJÄRDE SAMTALET

Vi har ofta funderingar kring tro, religion, det religiösa och det andliga och alla benämningar däremellan. Ett kärt ämne. Alla dessa tankar och funderingar visar att vi bryr oss mer än vad som syns i det dagliga.

Tro, religion och andlighet är väl så förknippat med de andra stora frågorna "om vilka vi är" och konsekvenser av vad vi kommer fram till?

Det hänger ihop! Ofta blir det sammanblandningar, när man talar om större begrepp, speciellt ämnen där man tror sig veta eller helt enkelt gissar sig fram till stor del.

Det finns många som gör anspråk på att veta sanningen, som kommer att bli trodda!

Ja, och andra med andra sanningar som får sina anhängare. Motiven och den enskilda anledningen till detta är ju också rikt varierande. Ofta är vi så omedvetna om vad det är som knyter an till vårt eget. Det är inte alls säkert att anledningen är av religiös natur. Kanske vill man ha den speciella ordningen, ritualerna, överlämnandet till någon som bestämmer, avståendet och till och med i vissa fall bestraffningen. Det som tillmäts ordning.

Allt detta kommer ur vars och ens personliga uppsättning anledningar. Någon kanske har en andlig anledning medan andra iscensätter dolda motiv.

Dolda även för sig själva och omedvetna, menar du?

Just det! Omedvetna! När människan styr får vi inte heller glömma en viktig komponent som är tillgången till makten. Som en honungssticka i en flugsvärm!

Många blir läpparnas bekännelser och undanmanövrar för detta berusningsmedel. Att vidhålla det man kallar "sin sanning" utan att behöva kritiskt granska eller ens riskera att hamna där det går att urskilja huruvida ens sanning är mer än subjektiva tyckanden av olika ursprung. En genialisk idé!

Nu var du ironisk.

Detta pågår samtidigt som var och varannan människa på djupet längtar efter en andlig tillhörighet, en fördjupning för personligheten och uppgående i något större.

Att samtala om dessa två linjer och delvis använda samma benämningar blir förvirrande och leder inte heller ett enda steg framåt.

Det blir svårt för den enskilda individen när tron ska bära tolkningar som har med maktutövning och kontroll att göra. Det blir mänskligt snäva perspektiv på den gudomliga kraft som ligger utanför vad man som fysisk människa kan förstå. Det kan göra att vi vänder oss bort istället för att bejaka vårt eget behov av andlighet. Det är lätt att få nog av krig och bråk i stort som smått i religionens namn.

Claes menar att det språk som i kärlek omfattar allt liv och allt skapat, och den sammanhållande kraft man kan kalla Gud, inte innehåller det som exkluderar, kontrollerar eller förminska någon enda. För att göra det tydligt frågar jag: Ingen är alltså förmer, mindre än någon annan eller utanför.

Just det, säger Claes.

Det får vi minnas för att inte falla i de fällor om tro och regler hit och dit. När somliga sägs komma till himlen medan andra ska få stå utanför som straff, så vet man att det här har en människa tänkt ut!

När religion används för kontroll och maktutövning, där människor görs maktlösa och utanför, då är det den fysiska människan och dennes egen uppfattning man ställs inför.

Det har inte med någon gudomlig kraft att göra.

Gud är på min sida men lika självklart på din sida. Gud älskar mina ovänner lika mycket som Gud älskar dig och mig. Det som används i religionens namn där vi låter Gud ingå i våra tvister och krig har inget med Gud att göra.

Det är människans oförmåga att förstå enhet och kärlek.

Ingen är exkluderad, mindre älskad, förminskad eller utanför. När vi vet det kan andliga behov ta plats i våra liv.

Vi är alla på samma resa och del av samma liv, säger Claes

Relationen med kyrkan, religionen och dess företrädare kan ofta vara komplicerade för den enskilda människan, och många har olika upplevelser kring det som tangerar de inre behoven av andlighet men också de tillfällen där man varit som mest känslomässigt utan skyddsnet i mötet. Ibland har man fått sår som varit svåråläkta.

Ett par scener ur mitt eget andliga sökande dyker upp. Den tro i mig som verkade inplanterad redan från början men som jag inte på många år fick bearbeta eller reflektera i samtal med någon annan.

När kyrkklockorna ringde till högmässa på söndagarna tyckte jag att de kallade på mig att komma. Av och till under min tonårstid gick jag iväg. Satt på träbänken, deltog i gudstjänsten. Var i kyrkorummet. År ut och år in pågick detta.

Inte en enda gång under dessa år var det någon vuxen i kyrkan, besökare eller personal, som tog någon som helst notis om mig. Jag gick in och ut i kyrkorummet som om jag inte fanns.

Präster, kyrkvårdar, vaktmästare, församlingsarbetare och frivilliga skötte sitt och kände inte igen den själ i en tonåring som sökte andlig gemenskap. Efteråt när jag i senare delen av livet suttit på otaliga möten i mitt arbete i kyrkan och med kollegor dryftat hur vi ska få folk att komma till kyrkan har jag sett min egen upplevelse framför mig.

Många gånger har jag också varit tacksam för att mitt sökande och utforskande fick pågå utan påverkan från dem som hade svaret och formen. När jag så till slut långt upp i ålder fick min inre kallelse till diakon, hade jag vänt på

många stenar i mitt sökande och också fått förlita mig till den andliga ledning och tro som fanns i mitt inre. Många år gick jag runt kyrkan men hittade aldrig porten in.

Jag kunde därför sanningsenligt säga vid biskopssamtalet att jag hade lyssnat. Lyssnat i hela mitt liv! Inte förrän det nästan inte gick att genomföra, och där en dispens var nödvändig, kunde jag hörsamma den enda och inre kallelsen jag fick. Jag tolkade det som att inte förrän då hade jag min inre andlighet klar, de inre stigarna upptrampade, och var skyddad från mycket av det i kyrkan som är människans verk.

FEMTE SAMTALET

Jag berättade om den första upplevelsen jag hade, som var att slungas från det jag kände som behagligt, roligt och trevligt. Jag var alltså på väg hem denna sommar dag och jag var ledig. Så till ingenting! Sedan detta någonting som jag bara kan beskriva som ett bärande, stödjande ljus. En helande och läkande process och kraft, som påverkade hela mig. Jag höll på att säga även fysiskt men naturligtvis inte fysiskt så som vi menar i den jordiska fysiska tillvaron.

Däremot, för mig idag, skulle jag mena fysisk utifrån den gestalt jag nu har, som inte är olik den jordiska fysiska kroppen.

Hela jag genomgick en läkande process, där mina känslor, upplevelser, förnimmelser och tankar i allra högsta grad fann en frid och en ro som jag aldrig tidigare upplevt och som skulle kunna beskrivas som ett tillstånd av sällhet.

Sällhet. Inte den vanligaste känslan, men jag kan förstå ungefär vad det är. Ayurvedisk kost har ett uttryck som kallas sällhetskost och som är en viss smakupplevelse som för en till sällhet, sägs det.

Sällhet är fridfullt, lugnt, tillfreds och i absolut harmoni med allt som pågår. Ja, jag befann mig i ett tillstånd av helande och läkning.

Någon tidsaspekt går förstås inte att begripa ens i relation till den mätbara jordiska tiden.

Nej, ingen tid går att mäta så som du menar. När läkningen är fullbordad når jag till den nivå där en omvandling sker. Det kan liknas vid vad som kan hända vid ett kemiskt experiment, där man uppnår en viss punkt, en viss nivå i experimentet, då förvandlas det man hade från början till något helt annat.

Omvandling sker alltså vid en viss punkt i helandet och läkningen. Ögonblickligen befinner jag mig i ett annat tillstånd. Nu är jag i ett sammanhang där jag upplever andra varelser, eller jag skulle säga människor, omkring mig. Jag blir välkommen med stor entusiasm och djup glädje. Jag känner också en stor tillhörighet på djupet med dem jag träffar. Det verkar vara en innersta cirkel, där jag ingår.

Från början vet jag inte min uppgift och roll bland dessa individer, men känslan av total tillhörighet och den omfattande kärlek de förmedlar, binder mig vid dem. Aldrig finns skuggan av tvivel om att det är här jag hör hemma.

Med innersta cirkel menar du då de som är närmast dig i det sammanhang du befinner dig, frågar jag för att få ett förtydligande.

Så kan man säga.

Det svaret "så kan man säga" kommer jag att få då och då på mina frågor. Jag tolkar det så att utifrån de referensramar och den kunskap jag har, går det inte att komma längre i förklaringen eller så är det inte aktuellt, i alla fall inte just nu, och vi får låta oss nöja med detta.

Känner också att Claes har en lite road ton när jag ska försöka begripa. Alls inte elak, men road. Som att förklara vad hallon smakar till den som aldrig provat. Ibland kan det också bero på att han förklarar vid ett senare tillfälle och i ett annat sammanhang.

Han har helt klart en plan med våra samtal. Vi väntar och ser.

På två-årsdagen efter att Claes tragiskt lämnat oss genom en motorcykelolycka, kontaktade han mig:

– Du är fortfarande kvar i det fysiska livet och jag är på andra sidan. Nu kan jag berätta vad som hände mig!

Så börjar min svärson sin berättelse i ”100 samtal med Claes”; en bok om liv och död, om hur stort det är att vara människa. Han förmedlar kärleksfullt hopp och tröst inför den största resan. Ingen är ensam och ingen behöver vara rädd.

Livet är ett enda flöde, där vår fysiska tillvaro inte är avskild från döden. Vi är alla själar som genomgår en fysisk erfarenhet här på jorden, i grunden är vi andliga varelser som ingår i en större helhet. Vad vi är och vad vi gör med våra liv, påverkar allt i vår livsväg, förklarar han.

Med sina ord vill Claes ge tillbaka kraften till dig, och han betonar att din fysiska existens endast är en liten del av livsflödet. Det finns ingen död. Livet är evigt, det tar aldrig slut och vi följs alltid åt.

Vi behöver behandla varandra som om vi nu förstår våra högre syften.

Birgitta Segerblom är socionom, diakon, terapeut och spiritual healer. Hon arbetar med privata konsultationer och kursverksamhet som coach i personlig och andlig utveckling med bearbetning av känslomässiga mönster och förhållningsätt.

Förlagshuset
SILJANS MÅSAR
www.siljansmasar.com

ISBN 97-891-88097-25-5

9 789188 097255